

Bông Hồng dâng Ba Mẹ

Các bạn thân mến,

Hai người bạn tôi thân bấy lâu nay rước bà nội của các cháu về chăm sóc tiếp sau khi ông nội đã qua đời. Tôi rất ấn tượng và vui lây với niềm vui của gia đình anh chị ấy và bác gái. Ba thế hệ trong một căn nhà thấy vui làm sao, nhất là buổi chiều khi cả nhà quây quần bên mâm cơm với cái miệng kể kể quên ăn của bé Như mới học lớp 3. Có bà Nội, bé Như được học thêm tiếng mẹ đẻ nhiều hơn và nhất là được bà đón về mỗi trưa từ trường thay mẹ và nhân tiện bà cũng đi dạo với cháu gái một vòng. Căn nhà đầy ắp tiếng cười.....

Bỗng một hôm sang chơi thăm bác gái, tôi thấy bác gái không ngồi dùng cơm ở vị trí thường ngày giữa bàn ăn có con cháu hai bên, mà ngồi ở cuối bàn, tuy rộng hơn, như riêng ra một góc, bác được con gấp thức ăn sẵn vào trong đĩa chén riêng...đại để như tuy chung một bàn nhưng có một chút gì cách xa, riêng tư trong đó. Hai bạn tôi giải thích cái thắc mắc của tôi như sau: „Năm tháng đã bào mòn sức khỏe của mẹ, đôi mắt không còn nhìn rõ, tay chân lại run rẩy...mẹ thường làm rơi tung tóe thức ăn trên bàn, văng qua người bên cạnh...nên tụi này quyết định cho mẹ ngồi riêng ở góc cuối bàn“

Chuyện nhà người, tuy là bạn thân nhưng tôi không dám có ý kiến, mong rằng mọi chuyện cũng suông thôi. Nhưng từ hôm đó, ánh mắt rất buồn của bác gái cứ hiện ra trong lòng làm tôi không sao quên được. Tôi nhớ rõ, bác gái không còn cười nói vui vẻ như ngày trước, đôi mắt tèm nhèm vì tuổi già

và cũng vì đầy nước mắt (?) bác gái im lặng suốt bữa ăn. Thỉnh thoảng bé Như tuột xuống ghế chạy sang bà rồi chu miệng hôn lên má: „Nội ăn cái này đi, ngon lắm! ăn cho chóng lớn!“

Tôi cứ mang theo cảnh ấy suốt mấy tuần liên tiếp, không buồn và thấy chẳng có bận tâm cho lắm! Nghĩ rằng, có lẽ tại mình hay nhớ Má bên nhà nên đâm ra nghĩ ngợi vẫn vơ đến bác gái vậy thôi!

Và cứ thế...cho đến hôm qua, bạn tôi gọi điện để tâm sự, nghe tiếng sụt sùi của bạn, tôi hơi hoảng hốt, không biết có chuyện gì không lành xảy ra cho gia đình bạn ? Một hồi sau bạn kể: Bé Như có một cái nhà gỗ là đồ chơi với hầu hết các vật dụng trong nhà như bàn ghế, giường,lục cục lòn hòn....tất cả bằng gỗ, sơn phết rất đẹp mắt, bạn tôi cứ thỉnh thoảng thưởng thêm cho bé Như một cái quạt máy, vài vật dụng trong bếp...và có dịp gặp thì bé Như khoe với tôi liền....rồi tùy theo ý thích, bé Như hay sắp xếp các dụng cụ theo tài cô chủ nhà nhỏ của mình, lâu lâu thì dời qua đổi lại.... Tôi hay khen bé rất vén khéo và ngăn nắp y như mẹ vậy. Con bé được khen nhoẻn miệng cười.

Bạn tôi tình cờ nghe bé Như nói chuyện rất nghiêm túc với con búp bê được đặt ngồi trên bàn ăn trong „nhà đồ chơi“ của bé: „Này nhé! bắt đầu hôm nay Ni Ni phải ngồi đây nhé và Nội phải ngồi xa ra để không làm văng thức ăn vô Ni Ni nữa ! Bà nhớ nhé...!“ vừa nói, con bé lôi 1 con búp bê khác có hình dáng cụ già với cái kính đen, tóc bạc, đặt tận cuối bàn ăn. Bé còn cẩn thận lấy cây viết chì đỏ gạch 1 lần ngay trên cái bàn đồ chơi nhỏ đó. Và khi được hỏi tại sao con làm như vậy, thì bé Như hồn nhiên cười và trả lời hết sức dễ thương: „Con đang sắp xếp một chỗ tốt cho ba mẹ để ba mẹ sẽ tự ăn một mình như bà khi con lớn lên!“

Hai bạn tôi lặng người một chút rồi bỗng nhìn nhau òa lên khóc. Và sau đó họ đã xin lỗi mẹ và mời mẹ ngồi vào giữa bàn ăn có con có cháu hai bên. Nước mắt tôi rơi ướt chiếc điện thoại cầm trên tay. Tôi nghe đâu đây tiếng cười của bé Như---- Tôi mừng cho bạn mình sẽ lại có được những bữa cơm đầm ấm.

Các bạn thân ơi, nếu không biết nâng niu, trân quý hạnh phúc bên những bông hồng còn đỏ thắm trên ngực áo mình là lúc mình đang gieo trồng những bông hồng trắng vào khu vườn tâm tình khiết của con trẻ chúng ta! Đúng không?

Thiết nghĩ: Ba Mẹ là hai tiếng gọi thân thương và tự hào đến suốt đời. Xin giữ gìn nâng niu từng giây phút còn có được vì vô thường sẽ đến bất cứ lúc

nào! Lúc đó đã muộn rồi, ta không bao giờ có cơ hội để gọi Ba gọi Mẹ nữa đâu!

Tôi cảm ơn bạn đã tâm sự và dạy cho tôi một bài học rất cao quý về đạo làm con. Một bài học rất đơn giản và bình thường hết sức và rất may mắn là bạn đã lắng nghe và cảm nhận được tâm tư rất trong sáng của bé Như. Cảm ơn bé nhiều lắm! Tôi an ủi và chúc mừng bạn, hứa sẽ sớm đến chơi nhà bạn nay mai, đây cũng là một ân huệ cho riêng tôi, vì khi đến thăm bác gái là dịp tôi được gần má tuy biết rằng, thực tế phải ngồi trên máy bay hơn 13 tiếng đồng hồ mới có thể ôm được má. Và nơi này, mỗi khi được ôm bác gái, tôi đều nói thầm trong lòng: “Má ơi, con đang ôm má đây nè!”.

Và hôm nay, tôi ngồi một mình trong công viên dưới những tán cây to rộng để gặm nhấm cái cảm giác nhớ nhà, nhớ má trong mùa Vu Lan. Còn một, hai hôm nữa là rằm tháng bảy, ban sáng tưng kinh mà nước mắt chảy quanh, má càng ngày càng yếu, ngoài 90 rồi, quên nhiều lắm nhưng thỉnh thoảng hay nhắc đến ba. Tôi hay ngậm ngùi khi má không còn nghe rõ, không nhận ra tiếng nói của tôi qua điện thoại, hay đẩy ống nghe qua cô em tôi rồi lẩm bẩm : “má thương các con chứ, má nhớ các con mà...” Má ơi! Đã biết bao mùa Vu Lan trôi qua, con chưa một lần nào có được niềm phúc ôm má trong ngày lễ báo Hiếu, được thỏ thẻ với má câu nói mà Sư Ông đã dạy: *„Biết là, biết là con thương Mẹ không ?...“*

Tôi mong sao, bốn mùa trong năm đều là Mùa Vu Lan cả, vì Ba Mẹ đâu có lựa mùa để yêu thương, hy sinh cho con cái mình đâu. Bốn mùa lưng Ba gánh nặng và bốn mùa gà Mẹ luôn xòe đôi cánh ôm ấp đàn gà con. Cũng như mọi năm. tôi sẽ cài lên ngực hai đóa hồng đỏ thắm, màu đỏ của dòng máu đầy thương yêu mà tổ tiên, ông bà nội ngoại, ba mẹ đã trao truyền và mãi luân lưu trong tôi và các cháu.

Hiên trúc – mùa Vu Lan 2020

Tâm Hải Đức

Kính mời đọc thêm những bài khác của tác giả tại:

<http://www.vietnamvanhien.org/TamHaiDuc.html>

www.vietnamvanhien.net

